

Arrest

nr. 147 396 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in de Dhondeling Tibetan Settlement in Kollegal in de deelstaat Karnataka in Zuid-India. U zou er gewoond hebben tot uw 19e en er school hebben gelopen in de Central School for Tibetans. Hierna zou u twee jaar in Mundgod hebben gewoond waar u verdere studies zou hebben gevolgd in de Central School for Tibetans. Na uw studies zou u zijn teruggekeerd naar uw familie in de Dhondeling Tibetan Settlement. In juli 2012 zou u zich hebben willen inschrijven aan een universiteit in Banglor maar geen toegang hebben gekregen omdat uw behaalde examenresultaten in het secundair onderwijs onvoldoende zouden zijn geweest. Tevens zou u geen Indische identiteitskaart hebben kunnen voorleggen, een voorwaarde om toegang te krijgen tot een universiteit in India. U zou ook zijn geweigerd omdat u zou lijden aan Hepatitis B. Hierdoor zou u zich hebben ingeschreven aan het Indisch instituut CSTOP Animation Academy in Mysore voor een

grafische opleiding. U zou er twee maanden de opleiding hebben gevolgd en nabij de school een studio hebben gehuurd samen met een Tibetaanse studiegenoot. Op 14 augustus 2012 zou u in een Tibetaans restaurant een gewonde Tibetaanse jongen hebben aangetroffen die zou studeren aan het Kushalnagar College in Mysore. Hij zou u vertellen door drie Indische moslimjongens te zijn neergestoken. U zou niet weten op welke plaats en om welke redenen hij zou zijn aangevallen. Vermoedelijk zou het incident voortvloeien uit het conflict in Birma tussen de boeddhistische meerderheid en de Rohingya moslimminderheid. De politie zou een onderzoek hebben ingesteld om de daders op te sporen zonder enig resultaat. De dag volgend op dit incident zouden de daders van de steekpartij naar uw studio zijn gekomen om u aan te vallen. Ze zouden u hebben laten weten op de hoogte te zijn dat u de verwonde Tibetaanse student zou hebben gesproken. Na tussenkomst van uw huisbaas en uw Indische burens zouden uw belagers zijn vertrokken. Ze dreigden ermee u te zullen aanpakken na afloop van een festival. Hierna zou u zich niet meer veilig hebben gevoeld en naar uw familie in de Dondeling Tibetan Settlement zijn teruggekeerd. U zou er nog een maand hebben verbleven en hierna beslist hebben India te verlaten. U zou niet meer in India hebben willen blijven omdat u er geen kans zou krijgen op een goede scholing. Ook zou het voor opgeleide Tibetanen moeilijk zijn om in India een goede job te vinden. Tibetanen zouden ook niet naar het buitenland kunnen reizen met een RC.

In oktober 2012 zou u met een vervalst Indisch paspoort en visum voor Frankrijk, geregeld door de smokkelaar, vanuit de luchthaven van Calcutta een vlucht naar Doha in Qatar hebben genomen. Vervolgens zou u met diezelfde vlucht naar Frankrijk zijn gereisd. Hierna zou u per trein naar België zijn doorgereisd waar u zich op 26 oktober 2012 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw RC, green book, geboorteakte, een brief van de vertegenwoordiging van de Dalai Lama in Delhi van 12 maart 2014 dat uw IC klaar ligt om afgehaald te worden, een woonstattest van de Dondeling Tibetan Settlement dat u daar heeft gewoond, 4 schoolattesten van de Central School for Tibetans, een attest van uw grafische opleiding aan de CTSTOP Animation Academy, een verklaringsattest van 7 november 2012 van de Regional Tibetan Youth Congress omtrent het incident in Mysore waardoor u uw studie daar heeft moeten stopzetten, een krantenartikel van de Times of India uit het internet omtrent het incident dat zich in Mysore heeft voorgedaan, een krantenartikel uit het internet van de Tibetaanse website Phayul.com omtrent een Tibetaan die door Indiërs werd vermoord, foto's van een overleden man op uw mobiele telefoon waarbij u verklaart dat het de vermoorde man betreft vermeldt op de website Phayul.com.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde kopies (green book, RC, geboorteakte, brief van de vertegenwoordiging van de Dalai Lama in Delhi van 12 maart 2014 dat uw IC klaar ligt om afgehaald te worden, een woonstattest van de Dondeling Tibetan Settlement, 4 schoolattesten van de Central School for Tibetans, een attest van uw grafische opleiding aan de CTSTOP Animation Academy) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn K. T., geboren op 16 oktober 1991 in de Dondeling Tibetan Settlement in Kollegal in India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 1-2) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, geboren en getogen in de Dondeling Tibetan Settlement in India. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratief dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit.

Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaart in India te zijn geboren in de Dondeling Tibetan Settlement en daar met uw familie te hebben geleefd tot uw leeftijd van 19 jaar. U zou er school hebben gelopen in de Central School for Tibetans. Hierna zou u voor verdere studies naar Mundgod zijn verhuisd waar u gedurende twee jaren in de Central School for Tibetans zou hebben gestudeerd. U zou hierna zijn teruggekeerd naar uw familie in de Dhondeling Tibetan Settlement. In juli

2012 zou u in Mysore gedurende twee maanden een grafische opleiding hebben gevolgd aan het Indisch instituut CSTOP Animation Academy. U zou nabij deze school een studio hebben gehuurd. Nadat een Tibetaanse jongen in Mysore zou zijn aangevallen door drie Indische moslimjongens en u door zijn belagers zou zijn bedreigd, zou u zich niet meer veilig hebben gevoeld in Mysore. Hierdoor zou u zijn teruggekeerd naar uw familie in de Dhondeling Tibetan Settlement. U zou er nog ongeveer 1 maand hebben verbleven en in oktober 2012 India hebben verlaten.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 3).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie aangeeft naar België te zijn gekomen omdat u in India geen toegang zou hebben gekregen tot de universiteit en dit niet alleen vanwege uw onvoldoende examenresultaten behaald in het secundair onderwijs, maar ook omdat u geen Indische identiteitskaart zou kunnen voorleggen en u aan de ziekte Hepatitis B lijdt. U verklaarde hierbij dat Tibetanen die geen Indische identiteitskaart kunnen voorleggen geen toegang zouden krijgen tot universiteiten in India (CGVS, p. 4-5).

Echter, hierbij moet het CGVS vaststellen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Tibetanen in India zich kunnen inschrijven aan de Indiase universiteiten zolang ze de ingangsexamens doorstaan. Er zouden geen problemen zijn om toegang te krijgen tot elke faculteit. In sommige universiteiten zijn er zelfs plaatsen gereserveerd voor de Tibetanen. Dit gegeven wordt gestaafd door uw eigen verklaring dat uw zus een masterdiploma heeft behaald in Boekhouding en Financieel Marketing aan de BECOM-universiteit in Mysore (CGVS, p. 7). Dat u geen toegang kreeg tot de universiteit vanwege uw onvoldoende resultaten behaald in het secundair onderwijs waardoor u waarschijnlijk niet bent geslaagd voor de ingangsexamens kan bezwaarlijk worden gezien als een uitsluiting op grond van uw Tibetaanse origine.

Voor wat betreft Hepatitis B waaraan u zou lijden als grond van uw weigering tot de universiteit (CGVS, p. 5) dient opgemerkt dat u geen enkel medisch document kon voorleggen ter staving dat u deze ziekte heeft opgelopen.

Ook in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u op geen enkel moment gewag van deze ziekte (vragenlijst CGVS, dd. 12 november 2012). Daarenboven kan niet gesteld worden dat Hepatitis B als grond van weigering tot toegang tot de universiteit verband houdt met een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde India te hebben verlaten omdat Tibetanen ondanks scholing niet aan een goede job zouden geraken in India. U tracht dit aan te tonen door uw bewering geen toegang te hebben gekregen tot een opleiding aan de St Jozef universiteit om een kans te maken op een job in de luchthaven. Weerom verklaarde u geen toegang tot deze universiteit te hebben gekregen omdat u niet over een Indische identiteitskaart beschikt en aan hepatitis B zou hebben geleden (CGVS, p. 5). Deze uitleg is niet overtuigend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Tibetanen in India zowel toegang hebben tot onderwijs als de arbeidsmarkt. Overigens verklaarde uzelf nog niet te hebben kunnen werken in India omdat u nog student was (CGVS, 1-2). Aldus, heeft u nog geen zoekproces naar werk doorlopen om hieruit te besluiten dat u in India vanwege uw Tibetaanse origine niet in aanmerking komt voor een job. Zo verklaarde uzelf dat uw zus die is afgestudeerd er wel in is geslaagd een job te bemachtigen in India in een call center in de regio Banglor. Ze zou deze job hebben opgegeven om thuis voor uw zieke moeder te zorgen (CGVS, p. 7).

Voor wat betreft het incident dat u aanhaalde in Mysore met drie moslimjongeren die een Tibetaanse student zouden hebben verwond en waarbij u zou zijn geïdoleerd (CGVS, p. 6-7) dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen met betrekking tot uw betrokkenheid bij deze gebeurtenis. Zo is het bevreemdend dat u die niet aanwezig was op de plaats van de steekpartij plots in uw studio bezoek zou hebben gekregen van de daders. Immers, uzelf verklaarde de verwonde student slechts bij toeval in een restaurant te hebben aangetroffen zonder dat zijn belagers aanwezig waren. U zou de student nooit eerder gekend hebben (CGVS, p. 6-7). Dat zijn belagers desondanks plots bij u zouden zijn opgedoken terwijl ze u nooit hebben gezien of gekend is dan ook op zijn minst twijfelachtig. Daarenboven is het weinig realistisch dat ze een dag na de steekpartij op klaarlichte dag in uw studio zouden zijn binnengevallen om er u in het bijzijn van uw huisbaas en andere getuigen openlijk te bedreigen, dit terwijl u aangaf dat in Mysore veel politie op straat was voor onderzoek naar de steekpartij (CGVS, p. 7). Tevens is het opmerkelijk dat u van uw vermeende bedreiging geen aangifte heeft gedaan bij de politie terwijl u hiertoe de kans had door aanwezigheid van getuigen op een moment dat de politie de daders aan het opsporen was. Uzelf verklaarde dat het politiekantoor nabij uw studio gelegen was (CGVS, p. 7). Uw uitleg als zou u niet hebben gedurfd en op aanraden van uw familie naar uw settlement zijn teruggekeerd, is weinig overtuigend (CGVS, p. 7).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden betrokkenheid bij het incident van 14 augustus 2012 waarbij een Tibetaan zou zijn verwond door Indiërs. Uit uw voorgelegde krantenartikels omtrent het incident kan er geen verband worden afgeleid tussen u, het slachtoffer en de daders. Evenzeer geldt dit voor uw voorgelegde verklaringsattest van de Regional Tibetan Youth Congress in Mysore. Hierin wordt immers enkel melding gemaakt van het algemeen onveiligheidsgevoel dat ontstaan is bij Tibetaanse studenten in Mysore na het incident van 14 augustus 2012 waardoor Tibetaanse studenten, u inbegrepen, Mysore hebben verlaten. Ook een foto die u op uw mobiele telefoon toonde van een Tibetaan die zou zijn vermoord kan geen verband leggen met uw betrokkenheid bij deze gebeurtenis. Uit de foto kan evenmin worden afgeleid onder welke omstandigheden deze man is overleden.

Omtrent het incident van 14 augustus 2012 dient overigens vastgesteld dat het om een geïsoleerde gebeurtenis gaat. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt immers dat India een veilig land is voor de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap. Zo verklaarde uzelf na het incident in Mysore van 14 augustus 2012 terug naar uw familie in de Dondeling Tibetan Settlement te zijn teruggekeerd. U zou nog tot begin oktober 2012 in deze settlement hebben gewoond en haalde er geen vervolgingsproblemen aan.

Tot slot verklaarde u dat Indische verkopers hun koopwaar tegen een hogere prijs aanbieden aan Tibetanen in tegenstelling tot de Indiërs (CGVS, p. 4). Gelet op het feit dat u uw gehele leven in India heeft gewoond kan niet gesteld worden dat dit probleem voor u dermate ernstig was dat u dringend India heeft moeten verlaten.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en een attest van de CTA dat u over een reistitel beschikt in India en dat uw IC klaar ligt om te worden opgehaald (CGVS, p. 3). Aldus kan u uw terugreisformaliteiten in orde brengen. U louter blote bewering dat u uw IC niet kan bekomen als u die niet zelf gaat om te tekenen voor ontvangst, doet hier niet aan af (CGVS p.3). U maakt bovendien niet aannemelijk dat u dit document niet via familie of via derden kan bekomen, al dan niet met volmacht.

Overigens kan u uw reisweg naar België niet staven met enig begin van bewijs. Zo kan u het vervalst paspoort en het visum voor Frankrijk waarmee u zou zijn gereisd niet voorleggen. Evenmin kon u uw vliegticket, bagage en treinticket voorleggen (CGVS, p. 3-4).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als

eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming.

Uw voorgelegde RC, green book, geboorteakte, een brief van de vertegenwoordiging van de Dalai Lama in Delhi van 12 maart 2014 dat uw IC klaar ligt om afgehaald te worden, een woonstattestverklaring van de Dondeling Tibetan Settlement dat u daar heeft gewoond, 4 schoolattesten van de Central School for Tibetans, een attest van uw grafische opleiding aan de CTSTOP Animation Academy, bewijzen weliswaar wel uw identiteit en toebehoren tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in India welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (i) medische documenten met bevestiging van de ziekte hepatitis B in hoofde van verzoeker, (ii) circulaire van de Indiase school voor verpleegkundigen en (iii) bevestiging van het Tibetan Bureau betreffende het niet afhalen van de IC.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste zeven jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker zou evenwel niet in het bezit zijn van dit IC aangezien hij dit nooit afhaalde. Ter staving van zijn beweringen voegt hij bij zijn verzoekschrift een attest waaruit zou blijken dat hij zijn IC nooit afgehaald heeft bij het bureau van de Dalai Lama dat op zijn beurt het attest terugstuurde naar het regionaal paspoortbureau in New Dehli. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India.

In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoeker beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief niet langer in het bezit zou zijn van zijn IC, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC. Het attest waaruit blijkt dat verzoekers IC terug naar het paspoortbureau werd gestuurd doet bijgevolg geen afbreuk aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Bovendien kan worden opgemerkt dat, hoewel dit attest werd ondertekend door dezelfde persoon die het attest van 12 maart 2014 opstelde waarbij werd gemeld dat verzoekers IC ter beschikking lag op het bureau van de Dalai Lama, dit document een totaal verschillende handtekening bevat waardoor de authenticiteit van het stuk ernstig in twijfel kan worden getrokken. Verzoeker citeert nog uit een rapport van een Zwitserse NGO om de informatie van het Commissariaat-generaal te ontkrachten. Deze gedateerde informatie uit een rapport van 9 september 2013, staat haaks op de informatie van het Commissariaat-generaal die rechtstreeks van de Indiase ambassade zelf komt en bevat hoe dan ook geen concrete voorbeelden die deze these kan ondersteunen. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat zo er geen garantie is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat "*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan "*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*" krijgen maar tegelijk gesteld dat "*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*". Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich ernstigere problemen zouden voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het *Department of Security* wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland. (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet

voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker betoogt dat er in India sowieso sprake is van discriminatie en de levensomstandigheden er niet gemakkelijk zijn voor de Tibetanen. Verzoeker citeert uit het rapport van een Zwitserse NGO en benadrukt dat de Tibetanen slechts een beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt, het hoger onderwijs en onroerende eigendom alsook een beperkte vrijheid van vereniging en bijeenkomst en een preciaire situatie bij gebrek aan RC. Verzoeker wijst ten slotte op het feit dat hij hepatitis B heeft en legt te dien einde een attest voor.

Voor wat betreft de redenen die aan de basis van verzoekers vertrek uit India liggen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"(...)Echter, hierbij moet het CGVS vaststellen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Tibetanen in India zich kunnen inschrijven aan de Indiase universiteiten zolang ze de ingangsexamens doorstaan. Er zouden geen problemen zijn om toegang te krijgen tot elke faculteit. In sommige universiteiten zijn er zelfs plaatsen gereserveerd voor de Tibetanen. Dit gegeven wordt gestaafd door uw eigen verklaring dat uw zus een masterdiploma heeft behaald in Boekhouding en Financieel Marketing aan de BECOM-universiteit in Mysore (CGVS, p. 7). Dat u geen toegang kreeg tot de universiteit vanwege uw onvoldoende resultaten behaald in het secundair onderwijs waardoor u waarschijnlijk niet bent geslaagd voor de ingangsexamens kan bezwaarlijk worden gezien als een uitsluiting op grond van uw Tibetaanse origine. (...)

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde India te hebben verlaten omdat Tibetanen ondanks scholing niet aan een goede job zouden geraken in India. U tracht dit aan te tonen door uw bewering geen toegang te hebben gekregen tot een opleiding aan de St Jozef universiteit om een kans te maken op een job in de luchthaven. Weerom verklaarde u geen toegang tot deze universiteit te hebben gekregen omdat u niet over een Indische identiteitskaart beschikt en aan hepatitis B zou hebben geleden (CGVS, p. 5). Deze uitleg is niet overtuigend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Tibetanen in India zowel toegang hebben tot onderwijs als de arbeidsmarkt. Overigens verklaarde uzelf nog niet te hebben kunnen werken in India omdat u nog student was (CGVS, 1-2). Aldus, heeft u nog geen zoekproces naar werk doorlopen om hieruit te besluiten dat u in India vanwege uw Tibetaanse origine niet in aanmerking komt voor een job. Zo verklaarde uzelf dat uw zus die is afgestudeerd er wel in is geslaagd een job te bemachtigen in India in een call center in de regio Banglor. Ze zou deze job hebben opgegeven om thuis voor uw zieke moeder te zorgen (CGVS, p. 7)."

Voor wat betreft hepatitis B waaraan verzoeker zou lijden als grond van een weigering tot de universiteit stelde de bestreden beslissing terecht vast dat niet kan gesteld worden dat hepatitis B als grond van weigering tot toegang tot de universiteit verband houdt met één van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de preciaire situatie bij gebrek aan RC kan worden vastgesteld dat verzoeker steeds heeft verklaard in het bezit te zijn van een RC.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op de verregaande discriminatie en onmenselijke behandelingen die Tibetanen in India ondervinden. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de hierboven weergegeven objectieve informatie. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. bijkomende voorwaarden voor het verwerven van

onroerend goed in volle eigendom) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft eventuele problemen van discriminatie blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich dienaangaande niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER